

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **R. JELINEK GROUP SE, IČ: 28960858**, se sídlem Vizovice, Razov 472, (od 2. 1. 2012 se sídlem Tilburg, Spoorlan 386, Nizozemsko), zastoupen Mgr. Dagmar Maršíkovou, advokátkou ve Zlíně, Ševcovská 3246, **za účasti:** HUSPEKDESIGN Centrum, spol. s r.o., IČ: 15038211, se sídlem Hostinné, Lidická 7987, zastoupen Václavem Müllerem, patentovým zástupcem, se sídlem Praha 4, Filipova 2016, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-466941/67049/2009/ÚPV ze dne 25. 10. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

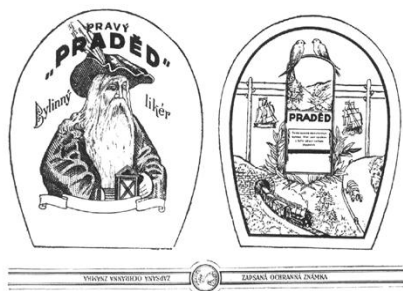
Žalobce se podáním ze dne 27. 12. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-466941/67049/2009/ÚPV ze dne 25. 10. 2010, kterým byl zamítnut rozklad žalobce, tj. namítající společnosti R. JELINEK GROUP SE, (původní namítající RUDOLF JELINEK a.s., IČ: 49971361), jakož i přihlašovatele, společnosti HUSPEKDESIGN Centrum, proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 11. 2009 o zamítnutí přihlášky obrazové ochranné známky zn. sp. O-46694 pro část výrobků na základě námitek.

Žalovaný správní orgán potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 11. 2009, jímž byla přihláška obrazové ochranné známky zn. sp. 466941 zamítnuta pro výrobky ve třídě 32: piva všeho druhu a ve třídě 33: alkoholické nápoje všeho druhu, jako destiláty, lihoviny, likéry, vína, vína perlivá, šumivá Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957. Přihláška inkriminované obrazové ochranné známky byla postoupena k zápisu do rejstříku ochranných známek výrobky ve třídě 5, 29, 30 a ve třídě 32: vody minerální a šumivé a jiné nealkoholické nápoje, sirupy a jiné přípravky k přípravě nápojů, ovocné šťávy a nápoje z ovocných šťáv podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Přihlašované obrazové označení bylo s právem přednosti ode dne 30. 3. 2009 zveřejněno dne 17. 6. 2009 pro uvedené výrobky ve třídě 5, 29, 30 a ve třídě 32: piva všeho druhu, vody minerální a šumivé a jiné nealkoholické nápoje, sirupy a jiné přípravky k přípravě nápojů, ovocné šťávy a nápoje z ovocných šťáv; ve třídě 33: alkoholické nápoje všeho druhu, jako destiláty, lihoviny, likéry, vína, vína perlivá, šumivá podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Vyobrazeno je takto:

Namítaná kombinovaná ochranná známka č. 158265 ve znění „PRADĚD“ byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 12. 7. 1968 s právem přednosti ode dne 10. 12. 1964 pro výrobek ve třídě 33: likér podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb a je vyobrazena takto:

Proti zápisu přihlášeného označení do rejstříku ochranných známek uplatnil žalobce námitky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Zásah do práv spatřoval namítající v tom, že zápisem přihlašovaného obrazového označení pro výrobky přihlášené ve třídách 32 a 33 do rejstříku ochranných známek bude přiznána právní ochrana označení, které je v kolizi s jeho starším zákonem chráněným právem. Domáhal se ochrany

své starší ochranné známky, když se podle jeho názoru jedná o podobná označení, jakož i podobné přihlášené výrobky ve třídách 32 a 33 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Úřad průmyslového vlastnictví svým rozhodnutím ze dne 2. 11. 2009 podaným námitkám částečně vyhověl tak, že přihlášku napadené obrazové ochranné známky zn. sp. 466941 zamítnul pro výrobky ve třídě 32: piva všeho druhu a ve třídě 33: alkoholické nápoje všeho druhu, jako destiláty, lihoviny, likéry, vína, vína perlivá, šumivá Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Namítající, jakož i přihlašovatel napadené ochranné známky, na toto rozhodnutí reagovali podáním rozkladu, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že namítaná kombinovaná ochranná známka je tvořena přední a zadní etiketou láhve, přičemž přední etiketa obsahuje poprsí s pravým profilem starého muže s plnovousem dosahujícím do poloviny hrudi, v klobouku s širokou krempou a držícího v ruce lucernu. Nad hlavou muže je umístěn slovní prvek „PRADĚD“, dále nad ním a po stranách obličeje muže jsou umístěny menšími, resp. starobylými, písmeny provedené slovní prvky „PRAVÝ“, „Bylinný“ a „likér“. Zadní etiketa obsahuje pomník s dvěma ptáky na vrcholu a s nápisem „PRADĚD“. Pomník je zasazen do krajiny s jedoucím vlakem a po obou stranách má větvičky jehličnatého stromu. Obě etikety jsou zarámovány do podlouhlého obloukovitého útvaru, ve spodní části horizontálně zarovnaného.

Napadené přihlašované označení je tvořeno pouze obrazovým prvkem znázorňujícím poprsí s pravým profilem starého muže s bílým plnovousem dosahujícím až na hrud' a v klobouku širokou krempou a držícího v ruce pravděpodobně hůl. V pozadí je umístěn výřez stromu orámovaný tmavou konturou do obloukovitého útvaru, jenž je podložen větví jehličnatého stromu situovanou vzhůru zleva doprava, takže jednotlivé větvičky z celého obrazce různými směry vyčnívají.

Žalovaný dospěl k závěru, že namítaná ochranná známka obsahuje sice nepřehlédnutelný slovní prvek „PRADĚD“, jenž pro ni může být považován za charakteristický, nicméně po porovnání přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou zjistil více podobných než rozdílných znaků. Konstatoval proto podobnost z hlediska vizuálního spočívající zejména ve stejném motivu a užitých prvcích, nikoliv v jejich detailním zpracování.

K fonetickému hledisku žalovaný uvedl, že napadené označení bude pravděpodobně interpretováno jako „muž v klobouku s plnovousem“ apod., a namítaná ochranná známka nejspíš jako „praděd“ nebo „praděd bylinný likér“. Z hlediska fonetického podobnost neshledal.

K sémantickému hledisku žalovaný rovněž uvedl, že po porovnání přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou zjistil více podobných než rozdílných znaků. Jediná obecně platící charakteristika obou postav na porovnávaných označeních je totiž velmi podobná, obě by se daly popsat jako „starý muž s plnovousem a kloboukem“, přičemž ostatní rekvizity, tj. lucerna, hůl, větve stromů apod. nelze s jistotou spojit jen s některou, ale mohou

je mít obě postavy, a na druhé straně jsou spjaty s horami, lesem, přírodou a jejími plody. Proto oběma porovnávaným označením přisoudil z hlediska významového tedy rovněž podobnost.

Vzhledem k tomu, že byla shledána podobnost přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou, žalovaný se dále zabýval přihlášenými výrobky, které namítající rovněž označil za kolizní. Žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně uvedl, že seznam výrobků zařazených ve třídách 33 a „piva všeho druhu“ ve třídě 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, pro něž je přihlašované označení nárokováno, je nutno považovat za shodné nebo podobné s výrobky, pro které je zapsána namítaná ochranná známka. Ostatní přihlašované výrobky ve třídě 32, tj. vody minerální a šumivé a jiné nealkoholické nápoje, sirupy a jiné přípravky k přípravě nápojů, ovocné šťávy a nápoje z ovocných šťáv nejsou podle názoru žalovaného shodné ani podobné s likéry ve třídě 33 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a stejně jako v podaném rozkladu se dovolával kompenzační zásady formulované Soudním dvorem Evropské unie, (dále jen „SDEU“), v rozsudku ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v Metro-Goldwyn-Mayer Inc. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že vody minerální a šumivé a jiné nealkoholické nápoje, sirupy a jiné přípravky k přípravě nápojů, ovocné šťávy a nápoje z ovocných šťáv nejsou shodné ani podobné s likéry ve třídě 33 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalobce tvrdil, že stále častěji jsou vyráběny kromě klasických likérů také různé likéry s nižším obsahem alkoholu, likéry jejichž základem je šťáva z ovocných plodů atd. Ze strany spotřebitelů slovo likér není spojováno pouze s bylinami či vlastními plody ovoce. Běžný spotřebitel se tak může domnívat, že se jedná o rozšíření sortimentu žalobce.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 9. 5. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 25. 10. 2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných

u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu Boh. A 6439/27 u každého přihlašovaného označení je žalovaný povinen posoudit zaměnitelnost přihlášeného označení s ochrannou známkou, či s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech, v tom kterém případě rozhodných hledisek.

Prezkum správních rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v plné jurisdikci je v souladu se soudním řádem správním. Posouzení zaměnitelnosti může být jen obtížně věcí správního uvážení. To je zřejmé již jen ze znění ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, podle něhož se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Zákon jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapíše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu je pak třeba podotknout, že z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, *Ochranná známka nesmí být zapsána do rejstříku, a je-li zapsána, může být prohlášena za neplatnou, pokud z důvodu totožnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti výrobků nebo služeb, na něž se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.* Přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, *Ochranná známka nebude zapsána do rejstříku a je-li zapsána, bude prohlášena za neplatnou, pokud z důvodu totožnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti zboží nebo služeb, na něž se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.* (viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011-103).

Podle nálezu Ústavního soudu V. ÚS 2170/08 judikatura nemůže být bez vývoje a není vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována o nové interpretační závěry, ale i měněna. Každá změna rozhodovací soudní praxe, zvláště jde-li o praxi nejvyšší soudní instance povoláné i k sjednocování judikatury nižších soudů, je ovšem jevem ve své podstatě nežádoucím, neboť takovouto změnou zjevně je narušen jeden z principů demokratického právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování.

To je prioritním důvodem, proč platná právní úprava předepisuje pro soudy nejvyšších instancí i pro Ústavní soud zvláštní a závazná pravidla přijímání rozhodnutí v situacích, kdy jimi má být jejich dosavadní judikatura překonána. Dokonce, i kdyby takovéto procedury nebyly pro uvedené případy pozitivním právem zakotveny, nic by to neměnilo na povinnosti soudů přistupovat ke změně judikatury nejen opatrně a zdrženlivě (tj. výlučně v nezbytných případech opodstatňujících překročení principu předvídatelnosti), ale též s důkladným odůvodněním takového postupu; jeho součástí nezbytně by mělo být přesvědčivé vysvětlení toho, proč, vzdor očekávání respektu k dosavadní rozhodovací praxi, bylo rozhodnuto jinak.

V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu byl tedy žalovaný povinen posoudit zaměnitelnost přihlášeného označení s namítanými ochrannými známkami s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech, v tom kterém případě rozhodných hledisek.

Zákon o ochranných známkách jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapíše, existuje-li pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmito pojmy je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Žalovaný správní orgán tedy v inkriminované věci vůbec neměl prostor pro správní uvážení, kterým se rozumí oprávnění správního orgánu rozhodnout za určitého skutkového stavu různým způsobem. Pravděpodobnost záměny je neurčitým právním pojmem a soud je oprávněn výklad tohoto pojmu v celém rozsahu přezkoumat. Při svém přezkumu rozhodování je povinen se striktně držet interpretačních pomůcek stanovených ustálenou citovanou judikaturou SDEU.

Podle ustálené judikatury SDEU představuje nebezpečí záměny ochranných známek nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených (viz rozsudek C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v Metro-Goldwyn-Mayer Inc., bod 29, C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 17). Vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Otázku, zda existuje nebezpečí záměny ochranných známek, je třeba činit z pohledu průměrného spotřebitele. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Žalobce především odmítal závěr žalovaného, že výrobky ve třídě 32: vody minerální a šumivé a jiné nealkoholické nápoje, sirupy a jiné přípravky k přípravě nápojů, ovocné šťávy

a nápoje z ovocných šťáv nejsou shodné ani podobné s likéry ve třídě 33 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalovaný ve svém rozhodnutí sice neodkazoval ani necitoval ustálenou judikaturu SDEU, nicméně se od ní ve svém rozhodnutí neodchýlil. Z rozhodnutí je zjevné, že se zabýval velmi podrobně porovnáním likéru a nealkoholických nápojů, své závěry pečlivě zdůvodnil v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Závěry žalovaného jsou v souladu se zákonem o ochranných známkách, neodporují zásadám logického myšlení ani judikatuře SDEU.

Je pravdou, že žalovaný teprve ve svém vyjádření k žalobě poukázal na rozsudek Soudu prvního stupně, resp. Tribunálu, ve věci T-175/06 The Coca-Cola Company v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM).

V tomto svém rozsudku Tribunál konstatoval mj., že výrobky „minerální vody, sodovky a ostatní nealkoholické nápoje; sirupy a ostatní přípravky na výrobu nápojů“, jakož i „míchané nápoje na bázi limonády“, náležející do třídy 32 ve smyslu Niceské dohody, zahrnují pouze výrobky bez alkoholu. V tomto ohledu z jasného a jednoznačného znění třídy 33 ve smyslu uvedené dohody vyplývá, že tato třída zahrnuje všechny alkoholické nápoje, s jedinou výjimkou piva. V důsledku toho pouhá okolnost, že ve třídě 32 výrazy „nealkoholické“ neodkazují výslovně na „ovocné nápoje a ovocné šťávy“ a na „sirupy a ostatní přípravky na výrobu nápojů“, je pro otázku, zda tato třída může obsahovat jiné alkoholické nápoje než pivo, irelevantní. Nejenže totiž znění třídy 33 neponechává žádnou možnost ji vykládat jinak než tak, že zahrnuje všechny alkoholické nápoje s výjimkou piva, ale krom toho vysvětlivky k třídám 32 a 33 podporují výklad, podle něhož třída 33 zahrnuje všechny alkoholické nápoje s výjimkou piva. Podle vysvětlivky ke třídě 33, jestliže je alkoholický nápoj „zbaven alkoholu“, je vyňat ze třídy 33 a je zařazen do třídy 32. Vysvětlivka ke třídě 32 to potvrzuje, když uvádí, že zahrnuje nápoje „zbavené alkoholu“. V důsledku toho obecný popis uvedený ve vysvětlivce ke třídě 32, podle něhož tato třída zahrnuje „hlavně“ nealkoholické nápoje, musí být vykládán v souladu se zněním třídy 33. Začátek vysvětlivky k této třídě a další upřesnění vysvětlivky ke třídě 32 tak musejí být vykládány v tom smyslu, že třída 32 v zásadě obsahuje pouze nealkoholické nápoje a přípravky, přičemž jedinou výjimkou z nealkoholického charakteru nápojů obsaženou v této třídě je pivo. Toto posouzení není zpochybněno rozsudkem T-296/02 (Lidl Stiftung & Co. KG v. OHIM), jelikož tento rozsudek pouze uznává teoretickou možnost, že ovocné nápoje a ovocné šťávy mohou být považovány za výrobky zahrnující alkoholické nápoje, aniž by byly systematicky vykládány třídy 32 a 33. Krom toho Tribunál poznamenává, že v uvedeném rozsudku bylo shledáno, že výrazy „nápoje z ovocných šťáv“ a „ovocné šťávy“ jsou vyhrazeny výrobkům bez alkoholu. (viz body 74–76)

V inkriminované věci je tedy nesporné, že žalovaný správní orgán nepochybil, když stejně jako Tribunál dovodil, že víno a nealkoholické výrobky musejí být považovány za výrobky, které nejsou podobné. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal podobnost mezi porovnávanými výrobky ve třídě 32 vody minerální a šumivé a jiné nealkoholické nápoje, sirupy a jiné přípravky k přípravě nápojů, ovocné šťávy a nápoje z ovocných šťáv s likéry ve třídě 33 mezinárodního třídění, nebylo možno použít kompenzační princip.

Městský soud v Praze musel konstatovat, že žalovaný ve svém rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem o ochranných známkách, striktně se držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou judikaturou SDEU, byť je výslovně necitoval. Zabýval se vnímáním porovnávaných označení z hlediska průměrného českého spotřebitele dotčených výrobků. Ustálená výkladová pravidla SDEU pro posuzování zaměnitelnosti ochranných známek tedy byla respektována rovněž žalovaným v průběhu správního řízení v inkriminované věci.

Pokud žalobce namítal podobnost přihlášených výrobků ve třídě 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, musel soud toto jeho tvrzení odmítnout právě s poukazem na citovaný rozsudek Tribunálu, ve věci T-175/06 The Coca-Cola Company v. OHIM, když podle vysvětlivky ke třídě 33 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, podle níž je alkoholický nápoj „zbaven alkoholu“ vyňat ze třídy 33 a je zařazen do třídy 32. Vysvětlivka ke třídě 32 to potvrzuje, když uvádí, že zahrnuje nápoje „zbavené alkoholu“. V důsledku toho obecný popis uvedený ve vysvětlivce ke třídě 32, podle něhož tato třída zahrnuje „hlavně“ nealkoholické nápoje, musí být vykládán v souladu se zněním třídy 33.

Pokud se žalobce dovolával použití kompenzačního principu dle rozsudku SDEU ve věci SDEU ve věci C-39/97 – Canon Kabushiki Kaisha v Metro-Goldwyn-Mayer Inc., z něhož vyplývá zejména nutnost posuzovat zaměnitelnost samotných označení a podobnost výrobků a služeb nikoliv izolovaně, ale ve vzájemné souvislosti, přičemž v případě, kdy je stupeň podobnosti samotných označení vysoký, postačuje pro konstatování nebezpečí i případný nižší stupeň podobnosti výrobků a služeb a naopak. U porovnávaných označení žalovaný shledal podobnost z hlediska vizuálního a z hlediska sémantického. Vzhledem k vysokému stupni podobnosti až shodnosti některých nárokových výrobků žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně, potom rozhodnul tak, že přihlášku obrazové ochranné známky zn. sp. 466941 zamítnul pro výrobky ve třídě 32: piva všeho druhu a ve třídě 33: alkoholické nápoje všeho druhu, jako destiláty, lihoviny, likéry, vína, vína perlivá, šumivá Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Nebylo-li možno dále shledat podobnost zbývajících porovnávaných výrobků, nebylo možno použít zmiňovaný kompenzační princip, a tudíž bylo nutno dospět k závěru, že mezi přihlašovaným označením a namítanou ochrannou známkou neexistuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Tomuto závěru žalovaného musel Městský soud v Praze přisvědčit a tuto žalobní námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Městský soud v Praze musel dále konstatovat, že samotná existence kompenzačního principu, jenž byl vyjádřen v citovaném rozsudku SDEU neznamená, že bude namítajícím vždy vyhověno.

Podle citovaného rozsudku SDEU ve věci C-39/97, bodu 17, pojem „pravděpodobnost záměny“ zahrnuje posouzení jak podobnosti označení, tak i jimi chráněných výrobků nebo služeb jako dvou neopomenutelných vzájemně se ovlivňujících faktorů. Menší podobnost mezi těmito výrobky nebo službami může být vykompenzována větší podobností mezi známkami a naopak. V citovaném rozsudku dále SDEU judikoval, že „známky, jež mají vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti ať už samy o sobě nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, požívají větší ochrany než známky s menší rozlišovací způsobilostí“, bod 18. V inkriminované věci atribut dobrého jména namítaného označení žalobce/namítající v řízení před správním orgánem netvrdil a neprokazoval.

S ohledem na zjištění nepravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou nezbylo Městskému soudu v Praze než konstatovat, že zápisem přihlašovaného označení do rejstříku nedojde k zásahu do starších práv namítajícího.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová